

Richard Hartmann: Na hraně propasti

- CZ24 News | 26. června 2020

ČR: Vývoj událostí na evropském jevišti vybízí k zásadní veřejné debatě, která se fakticky nekoná. Nezadržitelně se blížíme k průlomovému rozhodnutí, které nás pevněji připoutá k bruselskému kůlu. Demokratické rozhodování o našich osudech a zákonech, podle kterých žijeme, se nám ještě více vzdálí a dosáhnout nezávislosti České republiky bude náročnější než kdykoliv předtím.

Evropská komise navrhuje vytvořit „na dluh“ Fond obnovy v astronomické výši 750 miliard EUR, které ve formě dotací a grantů přerozdělí zejména Itálii a Španělsku. Za dlužnou částku budou ručit členské státy unie. Klamavým způsobem zdůvodňují bezprecedentní zadlužení a společné ručení potřebou solidarity v době pokoronavirové, aby fakticky zakryli a „zalepili“ jinak neřešitelné dluhové zatížení např. Itálie a předešli ekonomickému kolapsu evropské velkomyslenky.

Za nevelké pozornosti tak dochází ke kvalitativní změně srovnatelné s podvodným přijetím Lisabonské smlouvy. Tou je skutečnost společného dluhu členských států. Z dluhového manželství nelze již vystoupit. Žádné referendum nezbaví nás a naše potomky povinnosti splatit společné dluhy, ke kterým nás zavazují současní politici. Budeme svědky dalšího přesunu reálné moci a vlivu mimo Českou republiku. Demokratické volby do národního parlamentu nebudou znamenat už vůbec nic. Společný dluh vytvoří silné pouto a povede k centralizaci moci. Poznáme nové regulace, harmonizaci všeho možného včetně daní, a také skvělou zelenou politiku. Při porcování tučného vepře o 750 miliardách EUR živé váhy bude trochu tlačence, ale nakonec budou všichni zúčastnění spokojeně mlaskat.

Přitom by zdánlivě stačilo málo. Aby např. český premiér využil svého práva veta a zastavil ten bezhlavě rozjetý vlak. Využije AB příležitosti zapsat se do evropských dějin? Této iluzi samozřejmě podlehne jenom málokdo. Pro současného českého premiéra je politika pouhým pokračováním jeho business plánu. Je podnikatelskou operací, která zvýší úspěšnost jeho podnikání se státem, úspěšnost v čerpání dotací a přerozdělování v prospěch svůj na úkor občanů. Pod pláštíkem Fondu obnovy se mu naskytla obchodní příležitost, kterou si nemůže nechat ujít. Nic na tom nezmění ani včerejší rezoluce europarlamentu o jeho střetu zájmů. Nakonec se najde „evropsky konformní řešení“ a AB svůj hlas pro Fond obnovy úspěšně a pragmaticky zobchoduje.

Obávám se, že spádu věcí příštích nezabrání ani Parlament ČR. Skutečných a odhodlaných příznivců nezávislosti najdeme tam pomálu. Na druhou stranu ovšem přibude občanů, kteří prohlédnou, že změnit či napravit EU, nebo třeba „vrátit se před Lisabon“ je zhora nemožné. Jedině vystoupení členských států a rozklad euro-unijní mocenské struktury je předpokladem zahájení smysluplné společenské transformace nekonkurenceschopného a nedemokratického konglomerátu. A o nic menšího než o otevření cesty k podstatné společenské transformaci v úsilí o nezávislost České republiky nejde.

Richard Hartmann